

Sygn. akt I C 2691/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2020 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **A. H.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. H. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2691/19

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko A. H. o zapłatę kwoty 5.578,04 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwot 4.000 zł i 1.098,59 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot 446,75 zł i 32,70 zł - od 13 lipca 2019 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka domagała się zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że pozwana zawarła z powódką przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość umowę pożyczki w wysokości 4.000 zł. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Na sumę dochodzoną pozvem składały się następujące należności: 4.000 zł tytułem kapitału pożyczki, 446,75 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie, 32,70 zł tytułem odsetek umownych oraz 1.098,59 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki (k. 3-10, 21-22).

Pozwana A. H. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała roszczenie powódki co do zasady i wysokości, podważając dokumenty dołączone do pozwu. Ponadto zarzuciła, że powódka nie udowodniła faktu zawarcia umowy z pozwaną, jak też wykonania umowy przez pożyczkodawcę, tj. przekazania środków pozwanej. Pozwana wskazała również, że w umowie znajdowały się niedozwolone klauzule umowne dotyczące wygórowanej prowizji (k. 11, 44, 52-54).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1), zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie ustawy z 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469), a to w myśl art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy nowelizującej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 września 2017 roku (...) Spółka z o.o. w W., w imieniu której działał pośrednik (...) Spółka z o.o. w W., wystawiła dokument w postaci ramowej umowy pożyczki zawartej z A. H.. Na podstawie powyższej umowy (...) Spółka z o.o. miała udzielać pożyczek A. H. przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Procedura zawarcia umowy zakładała uprzednią rejestrację i założenie przez klienta konta na stronie internetowej pożyczkodawcy i dokonanie przelewu weryfikacyjnego w kwocie 1 zł z indywidualnego rachunku bankowego należącego do biorącego pożyczkę celem potwierdzenia jego tożsamości.

W dniu 24 sierpnia 2018 roku (...) Spółka z o.o. wystawiła dokument w postaci umowy pożyczki w wysokości 4.000 zł, która miała zostać udzielona A. H., przy czym biorąca pożyczkę miała otrzymać na wskazany przez siebie rachunek bankowy kwotę 500 zł, a pozostałe 3.500 zł miało być przekazane na rzecz (...) Spółka z o.o. jako pożyczka refinansująca.

A. H. nie zawarła umowy pożyczki z (...) Spółka z o.o., nie udzielała pełnomocnictwa do zawarcia takiej umowy w jej imieniu i na jej rzecz ani nie otrzymała od tego podmiotu pożyczki w kwocie 4.000 zł.

Dowody:

- ramowa umowa pożyczki z 26.09.2017 r. z załącznikami (k. 27-30),
- umowa pożyczki wraz z formularzem informacyjnym (k. 31-34),
- regulamin serwisu (...) (k. 37-38).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty wymienione w poprzedniej części uzasadnienia.

Sąd odmówił wiarygodności powyższym dokumentom, a w szczególności ramowej umowie pożyczki z 26.09.2017 r. (k. 27-30), umowie pożyczki z 24.08.2018 r. wraz z formularzem informacyjnym (k. 31-34) oraz potwierdzeniu wykonania transakcji wypłaty środków (k. 35) w zakresie, w jakim dowody te miałyby świadczyć, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami i przekazania środków z tytułu pożyczki pozwanej, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Strona powodowa dochodziła od pozwanej należności z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana zakwestionowała, ażeby w ogóle zawierała umowę pożyczki z powódką oraz żeby otrzymała od tego podmiotu jakąkolwiek kwotę pieniężną.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To zatem powódka dla wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia powinna udowodnić przede wszystkim fakt zawarcia umowy z pozwaną, jak również wykonania swojego zobowiązania, tj. udzielenia pozwanej pożyczki (przekazania środków pieniężnych).

W ocenie sądu, powódka nie wykazała wystarczająco, aby to pozwana zawarła z nią umowę pożyczki albo żeby udzieliła komukolwiek pełnomocnictwa do zawarcia takiej umowy. Strona powodowa nie przedstawiła bowiem dowodu na wykonanie przez pozwaną tzw. przelewu weryfikacyjnego, a więc przeprowadzenia procedury zawarcia umowy zgodnie z ramową umową pożyczki (w szczególności § 1 pkt 23, § 3 i § 5). Podkreślenia w tym miejscu wymaga,

że przelew weryfikacyjny z indywidualnego rachunku bankowego pożyczkobiorcy stanowi bardzo istotny element umów zawieranych za pośrednictwem internetu, albowiem pozwala na weryfikację tożsamości osoby ubiegającej się o pożyczkę. Samo posiadanie danych osobowych, zdaniem sądu, nie było wystarczające dla wykazania faktu zawarcia umowy akurat z pozwaną.

Ponadto, zgodzić należało się z zarzutem strony pozwanej, że powódka nie udowodniła, aby wykonała swoje zobowiązanie jako pożyczkodawcy, tzn. przekazała pozwanej środki pieniężne w wysokości 4.000 zł (500 zł na rachunek pozwanej i 3.500 zł jako pożyczka refinansująca). Dokument potwierdzenia wykonania transakcji wypłaty środków (k. 35) stanowił jedynie dokument prywatny, wystawiony do tego przez samą powódkę. W sytuacji, w której pozwana wyraźnie zaprzeczyła prawdziwości tego dokumentu, to powódka obowiązana była udowodnić okoliczności wskazane w dokumencie.

Podkreślenia wymaga, że pomimo zobowiązania nałożonego przez sąd (k. 57), powódka w żaden sposób nie ustosunkowała się do zarzutów strony pozwanej.

Już samo stwierdzenie zasadności powyższych zarzutów skutkowało uznaniem, że roszczenie powódki uznać należało za bezzasadne. Nie ma więc potrzeby ustosunkowywania się do pozostałych zarzutów podniesionych przez pozwaną.

Mając powyższe na uwadze, sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Pozwana wygrała niniejszą sprawę w całości, w związku z czym należał jej się zwrot od powódki wszystkich poniesionych kosztów procesu, na które składały się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265/) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.